

Volt

Europa i en multipolär framtid

**Reformer för att förnya den Europeiska
Unionen i en föränderlig värld**

Vitbok

Innehåll

Innehåll	1
Inledning	2
Utmaningar i en multipolär värld	4
Europeisk säkerhet och demokrati under hot	4
Migration i en orolig värld	5
Handel och Utrikespolitik i ett geopolitiskt sammanhang	8
Klimatsamarbete i en varmare värld	10
Bortom enhällighet	13
Subsidiaritet i ett mellanstatligt EU	13
Att bygga en europeisk stat	14
Mot en europeisk parlamentarisk demokrati	14
En europeisk federation	15
Ett förbättrat mellanstatligt EU	16
Ett federalt Europa på den globala scenen	17
En europeisk armé	17
En gemensam asyl- och migrationspolitik	18
Värdebaserad diplomati och handel	19
Ledarskap för global klimatneutralitet	20
Avslutande tankar	22
Referenser	23

Författare

Ted Lindström, Ordförande Volt Lund

Michael Holz, Medgrundare och partiledare Volt Sverige

Omslag

Isak Viklund

Andra upplagan

Publicerad den 9 maj 2023, reviderad den 26 juni 2023

Inledning

I den världsordning vi har levt i sedan kalla krigets slut har Europas stater antagit att globalismen per automatik leder till en mer demokratisk och frihetlig värld. Man har antagit att framtiden kommer att formars av Amerikas och Europas samlade ekonomi, innovation och diplomatiska kapital. Sedan kalla kriget har Europas stater nedrustat sina egna militärer och istället byggt den europeiska säkerhetsordningen på amerikanska försvarsgarantier. Internationella institutioner såsom FN har antagits följa västvärldens ledarskap. Frihandel har antagits driva auktoritära stater mot en demokratisk utveckling. Europa har bekvämt levt i illusionen av historiens slut: en världsordning där Europa inte aktivt behöver främja sina intressen, demokrati eller mänskliga rättigheter i omvärlden.

Idag befinner sig världen mitt i en övergångsperiod, som i grunden rubbar denna illusion. Framväxande regionala och globala stormakter utmanar och motsätter sig de internationella system som ska upprätthålla fred och multilateralt samarbete. Auktoritära stater underminerar allt mer aggressivt demokrati och mänskliga rättigheter internt och i sin omgivning. Handel och tillgång till avancerad teknologi används allt oftare som vapen i ekonomiska konflikter mellan stater. Samtidigt står världen inför allt fler globala och existentiella utmaningar som endast kan bemötas genom samarbete, såsom pandemier, bristande råvaror och den globala uppvärmningen.

Vi befinner oss alltså i en övergångsperiod där den unipolära världsordningen som rått sedan kalla kriget gradvis övergår till en mer fragmenterad och multipolär värld. Denna analys är inte ny eller banbrytande. Europas stater har tvingats fundera över sin framtid efter flera omskakande händelser de senaste åren, såsom Brexitomröstningen, Donald Trumps presidentskap i USA, Coronapandemin och nu senast den Ryska invasionen av Ukraina. Efter årtal av betänkande måste de europeiska staterna nu bestämma sig: Ska Europa och dess länder vara passiva åskådare i den föränderliga värld vi står inför, eller ska Europa hävda sig som en självständig spelare i denna nya världsordning?

För Volt är svaret enkelt: Europa kan och måste agera som en egen aktör på den globala scenen. Vi anser att Europa måste säkerställa sin strategiska autonomi och visa ledarskap för att bemöta de globala utmaningar vi står inför. För att kunna hävda sig i den nya världsordningen måste Europa kunna stå emot stormakternas intressen och påverkan. Europa måste använda sin egen ekonomiska, diplomatiska och militära makt för att främja fred, demokrati, mänskliga rättigheter och multilateralism i omvärlden.

Europas stater måste acceptera det obekväma faktumet att de utmaningar vår kontinent står inför är för stora, för komplexa och för internationella för individuella europeiska länder att lösa var för sig. Eftersom den nationella politikens mandat tar slut vid nationsgränserna argumenterar vi att den inte är tillräcklig för att bemöta dessa internationella problem. Vi anser alltså att den nationella politiken i Europa har börjat nå sina gränser. I denna vitbok vill vi utmana det nationella tänkandet och belysa nödvändigheten att se EU som den huvudsakliga spelaren i Europa istället för dess medlemsstater. Vi argumenterar att det enda sättet för Europa att uppnå strategisk autonomi är genom en djupare politisk integration av EU, med en pan-europeisk politisk arena, gemensamma institutioner, och solidariskt

beslutsfattande. För att säkerställa Europas roll i den multipolära världsordningen argumenterar vi för att reformera EU till en europeisk federation.

Denna vitbok består av tre delar. Först beskriver vi de utmaningar vi ser att Europa står inför, och varför dagens splittrade EU inte kan bemöta dem. Sedan presenterar vi vår föreslagna lösning på dessa problem: en europeisk federal stat. Sist utforskar vi de möjligheter en sådan europeisk federation har som aktör på den globala scenen, och beskriver vad Volt anser en sådan aktör bör göra.

Vad är Volt?

Volt Europa är ett paneuropeiskt politiskt parti, grundat 2017 som svar på bristande europeisk integration. Volt är aktiv i 31 europeiska länder, med över 20.000 medlemmar och över 100 folkvalda mandat på alla politiska nivåer runt om i Europa. Som ett äkta europeiskt parti har Volt en gemensam partistruktur och går till val på ett politiskt program som alla dess medlemmar, oavsett nationalitet, har bidragit till. Volts vision är ett enat och federalt Europa som står redo att bemöta dagens stora utmaningar och arbeta för mänskliga rättigheter, fred och demokrati i omvärlden. Volts svenska avdelning grundades 2018, och deltog i Europavalet 2019 och riksdagsvalet 2022.

@ info@voltsverige.org

🌐 voltsverige.org

📘 VoltSweden

🐦 @VoltSverige

📷 @voltsverige

Några av Volts representanter

Damian Boeselager
EU-parlamentariker

Laurens Dassen
Parlamentariker, Nederländerna

Ventsislava Lyubanova
Parlamentariker, Bulgarien

Ines Reis dos Santos
Stadsråd, Coimbra, Portugal

Lorenzo Minio Paluello
Stadsråd, Rom, Italien

Utmaningar i en multipolär värld

Passivitet är inte ett alternativ i geopolitiken

När världen går mot en mer multipolär ordning uppstår ett flertal komplicerade och samspelande utmaningar som Europas länder måste ta ställning till. Samtidigt måste Europas länder även utvärdera sin ställning världen, och inse att även de större aktörerna inom EU saknar reellt inflytande på den internationella arenan. Allt fler av de utmaningar Europas länder står inför är för stora och komplicerade för att kunna lösas genom nationell politik och nationellt agerande. Här följer exempel på sådana utmaningar som uppstår i takt med omställningen till multipolaritet.

Europeisk säkerhet och demokrati under hot

Dagens säkerhetsutmaningar är större än Europas stater

Där europeiska ledare historiskt har haft stora förhoppningar på en demokratisk och europeisk utveckling i det postsovjjetiska Ryssland måste vi idag acceptera verkligheten: Ryssland är en fientlig stat och ett hot mot världens demokratier. Med modern hybridkrigföring försöker den ryska staten aktivt underminera demokrati i sin omgivning, samt destabilisera och försvaga Europa. Detta sker dels via direkta militära angrepp, dels via irreguljära metoder såsom psykologisk krigföring, cyberattacker och andra påverkansoperationer. Den ryska invasionen av Georgien 2008, den militära interventionen i Belarus 2021 och i Kazakstan 2022, annekteringen av Krim 2014 och invasionen av Ukraina 2022 är alla samtida exempel på rysk vilja att använda militär makt och terror för att motverka demokrati i dess grannländer. Utöver detta sponsrar och utbildar Ryssland individer och militanta grupper från den europeiska extremhögern, utför djupgående påverkansoperationer via cyberattacker och sociala medier, och lönnmördar politiska motståndare. Exempel är förgiftningen av Sergei och Yulia Skripal med det förbjudna kemiska vapnet Novichok i Storbritannien 2018, förgiftningen av Alexei Navalny 2020, och mordförsöket på Tumsu Abdurakhmanov i Sverige 2020. Rysk underrättelsetjänst genomförde sabotage på bulgariska och tjeckiska militära lager och fabriker mellan 2014-2015, vilket dödade ett tiotal EU-medborgare, och försökte även utföra en statskupp i Bulgarien under våren 2016 [1].

Ryssland är inte den enda spelaren som aktivt försöker underminera demokrati och säkerhet i Europa och i omvärlden. Kina utför en lågintensiv men långsiktig offensiv på demokratier och de internationella systemen. Den kinesiska staten finansierar liknande påverkansoperationer som Ryssland, med avsikt att underblåsa interna spänningar och polarisera demokratiska samhällen. Kinesiska företag köper upp fysisk och digital infrastruktur i omvärlden, vilket används för att spionera på medborgare, företag och statliga institutioner. Kinesiska investeringar i Afrika, Sydamerika och Mellanöstern används för att binda länder till sig via skuldfällor och vända dem mot västvärlden inom internationella organ, exempelvis FN. Kina driver utomrättsliga "polisstationer" i omvärlden för att förtrycka Kinesiska dissidenter som har flytt landet [2]. Samtidigt attackerar Kina direkt internationella fördrag genom militära hot mot Taiwan och interventionerna i Hongkongs styre. Utöver detta har Kinas svar på den ryska invasionen av Ukraina varit att stötta Ryssland, genom att sprida Kreml-propaganda, via diplomatiskt stöd i FN och genom att motsätta sig sanktioner.

De europeiska staternas egna kapacitet att stå emot dessa varierade former av hot har minskat sedan kalla krigets slut, med en allmän nedrustning och nedprioritering av nationell säkerhet. Resultatet är att Europas säkerhet idag är beroende av amerikansk militärmakt och underrättelsetjänst. Fastän USA är Europas främsta allierade måste analysen av Trump-eran leda till insikten att denna allians inte är garanterad. Den ökade interna polariseringen inom USA, och framför allt den fortsatta radikaliseringsen av det Republikanska partiet, resulterar i att USA:s förpliktelser måste ses som allt mer opålitliga. Före detta president Donald Trumps valkampanj 2016 tog aktivt hjälp av Rysk underrättelsetjänst, som med påverkansoperationer, finansiering och direkta cyberattacker på motståndarna stöttade det Republikanska partiet och bidrog till Donald Trumps valvinst. Flera av dagens ledande republikaner ifrågasätter fortfarande USA:s åtaganden gällande europeisk säkerhet och försvar. Partiet har under de senaste åren omfamnat auktoritära och reaktionära ideologiska tankar och partiets ledarskap har hyllat auktoritära stater och regimer. Det finns en reell möjlighet att Republikanerna vinner nästa val, därför kan Europa inte längre förlita sig på amerikanskt stöd i försvars- och säkerhetsfrågor.

Det enda reella direkt militära hotet mot vår säkerhet kommer idag från Ryssland, vilket är det enda landet som har både kapaciteten och viljan att utföra angreppskrig i Europa. Väldigt få europeiska länder har befolkningsmängden, försvarsindustrin och den militära kapaciteten att själv stå emot ett ryskt angrepp. Västerländska analyser uppskattar att den ukrainska armén kan ha lidit upp mot 100 000 förluster [3] och har bekräftats förlorat över 3 000 militära fordon, varav nästan 500 stridsvagnar [4], under krigets första år. Detta kan jämföras med den svenska försvarsmakten som totalt kan kalla in 57 000 personer inklusive värnpliktiga, och som äger ungefär 120 stridsvagnar. Den monetära och sociala kostnaden att bygga upp den militära kapaciteten som hade krävts för att själv stå emot ett ryskt anfall hade för många länder behövt vara så pass hög att andra delar av samhället negativt påverkats. Skalan på de militära hot Europas stater står inför är alltså för stora för att kunna lösas av nationella politiska beslut, och detta gäller även i Sverige. Försvarspolitikerna i Europa har också insett detta, och en internationell lösning har nåtts via Nato.

Nato är en bra lösning på säkerhetsproblemen vi står inför och det är i Europas intresse att stå enade mot rysk aggression och stärka det transatlantiska samarbetet med våra amerikanska vänner. Men Sveriges ansökan till Nato har tydligt visat på bristerna inom alliansen. Auktoritära medlemsstater som Ungern och Turkiet har under senare år knutit band med Ryssland och utnyttjar Nato som ett forum att driva sina nationella agendor. Utöver detta uppträder Turkiet allt mer aggressivt mot Nato-allierade Grekland. Dessa stater saboterar därmed alliansens sammanhållning inifrån. För att på riktigt garantera Europas säkerhet krävs det därför en annan gemensam lösning: en europeisk försvarsmakt.

Migration i en orolig värld

Fruktlösa migrationsdebatter har polariserat våra samhällen

Asyl och migrationsfrågor har förgiftat samhällsklimatet och den politiska debatten i alla europeiska länder. Det framväxande konsensususet har varit att se invandring och

asylmottagande som enhälligt problematiskt, och trenderna i alla europeiska länder har gått mot att minska invandring och asylmottagande. Detta har ofta uppnåtts genom att inrätta inhumana system för att hindra flyktingar att ta sig till våra länder och hävda sin asylrätt, och genom att göra våra samhällen mindre attraktiva för arbetskraftsinvandring men därmed även för de egna medborgarna. Trots konstant nationellt fokus runt om i Europa har till synes ingen tillfredsställande lösning hittats. Även de länder som minskat sin invandring och sitt asylmottagande som mest fortsätter intensivt fokusera på dessa frågor. I Sverige har debatten till synes fastnat i krisen 2015 och inte rört på sig sedan dess.

Anledningen till att ingen tillfredsställande lösning har hittats är att migration och asyl är så stora och komplicerade problem att det helt enkelt inte är möjligt att hitta hållbara lösningar inom den nationella politikens mandat. Denna insikt saknas i de nationella debatterna, men blir inte mindre sann för det. Utmaningarna är helt enkelt för stora för individuella europeiska länder att lösa själva, och kan endast bemötas med en gemensam europeisk asyl- och migrationspolitik.

Detta är tydligast när det kommer till asylpolitik. Bland Europas politiker har en ansvarsfull och hållbar asylpolitik inneburit att hålla det årliga mottagandet på en så låg nivå som möjligt, så länge som möjligt. Nationella asylsystem har därför byggts för att hantera ett lågt men konstant årligt antal asylsökande [5]. För att hålla mottagandet lågt har Europas stater varit villiga att böja sina internationella åtaganden, exempelvis genom olagliga "pushbacks" vid EU:s yttre gränser, eller genom interna passkontroller som bryter mot Schengenavtalet. EU har avtal med länder som Libyen och Turkiet där dessa hindrar flyktingar att ta sig vidare till EU i gengäld för ekonomiskt stöd och andra eftergifter. I Libyen har denna politik resulterat i inhumana flyktingläger där flyktingar utsätts för misshandel och sexuella övergrepp [6]. Avsaknaden av säkra vägar till Europa leder till att tusentals människor drunknar i Medelhavet varje år [7]. Genom att hindra asylsökande att fysiskt ta sig över gränser så hindrar man dem från att kunna hävda sin asylrätt. På så sätt kan man bryta mot flyktingkonventionen och andra åtaganden utan rättsliga konsekvenser. Det är skamligt att Europas stater och politiker är villiga att bryta mot lagens andemening till denna grad, och avsäga sig ansvar för den humanitära katastrof som sker vid EU:s gränser.

Mantrat att en ansvarsfull asylpolitik endast kan innebära ett så lågt men konstant mottagande som möjligt bygger på en felaktig premis: att det är möjligt för politiker och stater att kontrollera flödet av flyktingar. Flyktingkriser är av sin natur oförutsägbara, därför är det omöjligt att garantera en viss nivå av mottagande varje år och det är oansvarigt att bygga ett system som inte kan hantera stora och plötsliga påfrestningar. Vi behöver inte blicka längre tillbaka än till de tidiga skedena av den ryska invasionen av Ukraina för att illustrera detta. Bara en vecka efter invasionens början den 24 februari hade över en miljon människor flytt från Ukraina [8], alltså en miljon flyktingar som inte funnits sju dagar innan. Ett år senare finns det nu åtta miljoner ukrainska flyktingar [9], och över fyra miljoner av dem har fått skydd i EU under massflyktsdirektivet [10]. Att massflyktsdirektivet enhälligt aktiverades en vecka efter krigets början visar tydligt att de nationella systemen inte är hållbara - annars hade detta europeiska system inte behövts. Detta borde leda till självrannsakan bland Europas politiker.

Det är inte bara asylmottagandet som påverkas av ett fragmenterat och nationalistiskt beslutsfattande inom EU. Alla europeiska länder står inför en stor brist på arbetskraft inom de

kommande årtiondena. Vår befolkning minskar till följd av lägre födelsetal, samtidigt som vi lever längre och medelåldern ökar. EU:s arbetsföra befolkning beräknas minska med 35 miljoner fram till 2050, samtidigt som en allt större andel av befolkningen går i pension och åldras, vilket leder till stadigt ökande välfärdsutgifter. Tillsammans innebär detta att det år 2050 kommer finnas färre än två personer som arbetar per person som är utanför arbetsför ålder i EU. Vid 2070 projiceras förhållandet vara ett till ett [11].

Arbetskraftsbristen kommer akut slå mot alla sektorer och sänka levnadsstandarden över hela kontinenten. Initiativ för att öka födelsetalen och öka automatisering och effektivisering inom industrin kommer att vara viktiga långsiktiga strategier för att bemöta detta problem. Dock finns det inte någon möjlig lösning som inte innefattar arbetskraftsinvandring: EU behöver på kort sikt mer arbetskraft, och denna kan endast komma från invandring. För att försäkra sitt behov måste EU framstå som ett attraktivt alternativ för att konkurrera om kompetens med andra länder som har samma behov.

Trots att Europas länder behöver mer invandring för att upprätthålla arbetsmarknadens integritet har viktiga reformer för att öka arbetskraftsinvandring motverkats av nationella regeringar, ofta på nativistiska grunder. Invandring ses som problematiskt, som ett hot mot det egna samhället, dess kultur och värderingar. I vissa EU-länder har debatten gått djupt in i etnonationalism och domedagsretorik. Det är allt vanligare att etablerade politiska partier främjar djupt rasistiska talepunkter och konspirationsteorier såsom de om demografiskt utbyte. Även i de länder där samhällsdebatten inte har gått så långt är det allt vanligare för partier över hela det politiska spektrumet att vilja framstå som hårda mot invandring, ofta rättfärdigat som ett svar på en misslyckad integrationspolitik. Detta bygger också på en felaktig premis: att integration är ett nollsummespel. Det blir inte automatiskt lättare för en invandrare att hitta bostad eller jobb ifall en annan hindras från att flytta till Europa eller ta med sin familj. Bristande integration kan endast lösas genom riktade reformer som vänder sig mot specifika integrationsproblem, i detta fall bostads- och arbetsmarknadspolitik. När politiska partier jagar röster genom att föra en hård retorik mot invandring missar man de samhälls- och arbetsmarknadsreformer som krävs för att bygga en fungerande integration och ett tolerant, pluralistiskt och multikulturellt samhälle. Här finns det utrymme i debatten för ett europeiskt perspektiv.

EU:s interna marknad och fria rörlighet har inte följts av en fullt integrerad arbetsmarknad. Ett av de tydligaste exemplen på denna bristande integration är att EU:s interna rörlighet inte gäller för utomeuropeiska invandrare. Får man jobb i New York måste man inte söka ett nytt visum för att byta till ett jobb i San Francisco. Hittar man däremot ett jobb i Stockholm måste man genomgå en helt ny visumprocess för att flytta till ett jobb i Rom. Utomeuropeiska invandrare som bor i en gränsregion kan inte heller fritt arbetspendla över gränsen utan behöver i så fall söka separata arbetstillstånd. Den som vill söka medborgarskap i något medlemsland är ytterligare begränsad, då kraven för medborgarskap ofta innebär att man måste vara bosatt i samma land under en lång tid utan avbrott. I praktiken innebär detta att EU blir en mindre attraktiv destination för högkompetent arbetskraftsinvandring än alternativen. Det innebär också att EU:s gemensamma arbetsmarknad inte utnyttjas fullt ut för att sysselsätta medborgare och motverka utanförskap och kriminalitet.

Handel och Utrikespolitik i ett geopolitiskt sammanhang

Vårt beslutsfattande paralyseras när nationella intressen går före de gemensamma

EU växte fram ur ett ekonomiskt samarbete, och genom den interna marknaden har Europa dragit stor nytta av globalismen och internationell handel. EU står för ungefär 14 % av den globala handeln av gods [12] och är den största handelspartnern med över 80 länder [13]. Som handelsjätte tenderar EU-lagstiftning om standarder och regelverk för industri och handel att exporteras till omvärlden. EU har därmed en väldigt utbredd mjuk makt, och utgör samtidigt en pelare i de internationella handelssystemen. Denna globala handel har fört stort välstånd till Europa, men utgör samtidigt en möjlig sårbarhet för europeiskt beslutsfattande och strategisk autonomi som endast kan bemötas med proaktivt agerande från EU. Frågan EU måste ställa sig är: vad händer när stora spelare i den globala ekonomin motsätter sig de internationella systemen, och hur kan EU proaktivt bemöta dessa utmaningar? Detta innebär att EU även måste svara på följdfrågan: Är det möjligt att agera proaktivt med EU:s nuvarande politiska struktur?

Ett nutida exempel som illustrerar problem som uppstår när internationella system motsätts av stora spelare finns att hitta under coronapandemin och den protektionism som uppstod kring vaccinexport under våren 2021. I de tidiga skedena när vaccin mot Covid först blev tillgängliga introducerade de amerikanska och brittiska regeringarna olika former av exportrestriktioner på vaccin och vaccinkomponenter, för att säkerställa sina egna behov [14]. EU hade under detta tidiga skede inte några liknande restriktioner, vilket ledde till att EU exporterade över 34 miljoner doser vaccin till omvärlden fram till den 9 mars 2021 [15]. Av dessa exporterades över 9 miljoner doser till Storbritannien och nästan en miljon doser till USA. Som svar införde EU själv liknande exportrestriktioner i mars 2021, vilka varade fram till början av 2022. Här finns en viktig diskussion kring etiken av exportrestriktioner på livsavgörande medicin. Man kan fråga hur dessa restriktioner påverkade utvecklande och fattiga länder som saknade egen vaccinproduktion, om de förvärrade eller förlängde pandemin, och vilken skyldighet nationella regeringar har mot sina medborgare kontra mot omvärlden. Dessa viktiga frågor faller dock utanför denna vitbok. Oavsett moraliska överväganden är det tydligt att USA och Storbritannien i de tidiga skedena motsatte sig de internationella handelssystem som EU följde. På grund av detta minskade EU:s tillgång till vaccin vilket försenade vaccinationen av den egna befolkningen. Då EU idag är importberoende av många kritiska råvaror och en stor del av vår teknologi finns det en risk för liknande situationer att uppstå i framtiden, exempelvis för mikrochip och fosfor.

EU:s handelsberoende utgör en strategisk sårbarhet som ofta hindrar handlingsutrymmet för EU-länder, speciellt där handelspolitik och utrikespolitik möts. Ett tydligt och uppmärksammat exempel var EU:s importberoende av rysk naturgas. Detta beroende uppkom till följd av agerande från nationella regeringar, men gav Ryssland ett vapen för att hota och destabilisera hela EU. Till följd har det historiskt varit svårt för nationella regeringar, och speciellt de med störst beroende av rysk gas, att kritisera Vladimir Putins regim och de folkrättsbrott den ryska staten utför mot sin egen befolkning och sina grannar. Samtidigt har EU:s importer finansierat Putins korrupta regim, vilket går emot EU:s påstådda vilja att främja fred och demokrati i omvärlden. Efter EU:s hårda sanktioner som svar på Rysslands invasion av Ukraina har Ryssland i sin tur utnyttjat detta gasberoende och dragit ner sin export till EU, vilket har varit en stor

bidragande faktor till den energikris vi står inför idag. För att kompensera har EU istället slutit importavtal med auktoritära Azerbadjan, som också utför folkrättsbrott och angreppskrig på sina grannar.

Ett annat exempel är EU:s svårigheter att navigera i det pågående handelskriget mellan USA och Kina. Då handelskriget inte bara är en ekonomisk fråga, utan i högsta grad även en utrikespolitisk fråga, har EU haft svårt att hitta en gemensam hållning på grund av ett fragmenterat nationellt beslutsfattande. Detta är väldigt tydligt när det kommer till bemötandet av Kina.

Det går väldigt delade meningar bland Europas stater hur EU bör förhålla sig till Kina. Den kinesiska staten utför upprepade brott mot internationella handelsregler. De gynnar kinesiska företag och missgynnar internationella företag på den kinesiska marknaden genom riktade statsstöd och orättvis upphandling. Kina utför även väldokumenterade påverkansoperationer, industrispionage och datainsamling via kinesiska techföretag [16]. Utöver detta begår den kinesiska staten ett folkmord på Uigurminoriteten i Xinjiangprovinsen. Samtidigt förtrycker den systematiskt dissidenter internt inom landet och utanför Kinas gränser. Till följd av detta finns det en stor skepsis mot Kina bland vissa europeiska länder, och det finns en välgrundad oro för de strategiska svagheter som uppstår med kinesiskt ägd infrastruktur, och hur kinesiska investeringar och uppköp av företag på lång sikt påverkar Europas handlingsutrymme. En annan fråga EU-länderna måste ställa är vad som händer med den globala marknaden ifall Kina invaderar Taiwan, då Taiwan producerar 60 % av världens mikrochip. Om Kina tar kontroll över denna mikrochipproduktion finns en stor risk för ett handelsberoende som liknar beroendet av rysk naturgas. Andra europeiska länder anser dock att det inte är möjligt att ignorera Kina på världsmarknaden, och förespråkar istället en strävan mot frihandel.

Denna splittrade syn på Kina förtydligades efter Emmanuel Macrons och Ursula von der Leyens uppmärksammade statsbesök i Kina i april 2023 som var tänkt att uppvisa europeisk enighet. von der Leyen tog en hård ställning mot Kina inför besöket, och belyste Kinas vänskap och stöd till Ryssland trots invasionen av Ukraina. Macron förde istället ett försonande budskap, undvek att kritisera Kina och Xi Jinpings regim och dess folkrättsbrott, och uttalade en vilja för att minska Europas beroende av USA speciellt i anknytning till en möjlig militär konfrontation över Taiwan [17]. Bara några timmar efter han lämnat landet inledde Kina en militärövning som simulerade en inringning och invasion av Taiwan. Att ett möte som skulle uppvisa europeisk enighet istället dominerades av en konflikt mellan nationella och europeiska intressen är symptomatiskt av dagens politiska struktur inom EU.

Europa behöver även hitta en enad hållning till USA. Lärdomen från Trump-eran är att gamla allianser och avtal inte kan tas för givet. President Donald Trump utpekade EU som en av USA:s största motståndare specifikt inom handel, och introducerade tullar på bland annat europeiskt aluminium och stål. Det finns samtidigt en frustration från vissa amerikanska politiker till följd av EU:s reglering av techföretag som Facebook och Twitter. En annan konfliktlinje är USA:s statssubventioner för amerikanska elbilar, vilket kan missgynna den europeiska bilindustrin. Europeiska politiker upplever att vissa av dessa konflikter utnyttjas av USA för att försöka få EU att ta en hårdare ställning mot Kina [18]. Det amerikanska fokuset på Kina upplevs även på andra sätt, exempelvis när Australien 2021 oväntat bröt ett avtal med Frankrike om att bygga ubåtar till förmån för att köpa brittiska och amerikanska atomubåtar genom AUKUS-alliansen.

Detta måste ses i sitt sammanhang: en allt mer oförutsägbar säkerhetssituation i Sydostasien, med en möjlig militär konfrontation mellan USA och dess allierade och Kina. Både Kina och USA försöker alltså dra in EU som spelare i deras konflikt. Då de är EU:s största import respektive exportpartners är det omöjligt för EU att vara en passiv åskådare, men med dagens fragmenterade politiska system är det också omöjligt för EU att koordinera ett enat och konsekvent svar på denna utmaning.

Konflikter mellan nationella intressen har också försvårat arbetet med sanktioner. Detta är en direkt följd av kravet på enhällighet i utrikespolitiska frågor, där alla länder i praktiken har vetorätt. De sanktionspaket EU har inrättat mot Ryssland sedan invasionen av Ukraina har skadat den Ryska ekonomin [19], men till följd av nationella intressen har vissa sektorer exkluderats från sanktioner, exempelvis lyxvaror som ryska diamanter, och i andra fall har sanktioner fördröjts. Ungern har försökt hålla dessa sanktioner gisslan som en del av deras strategi att kunna återfå den EU-finansiering de har utslutits från på grund av nedmonteringen av den Ungerska rättssäkerheten. Ett annat tydligt exempel var Cyperns blockerande av EU-sanktioner mot Belarus 2020, för att försöka tvinga EU att också införa sanktioner mot Turkiet. I detta fall blockerade alltså en medlemsstat med 0,2 % av EU:s befolkning sanktioner som alla andra medlemsstater var eniga om. Nationella ekonomiska och politiska intressen saboterar alltså rutinmässigt det gemensamma beslutsfattandet, inte minst i utrikespolitiska frågor.

Klimatsamarbete i en varmare värld

Den globala uppvärmningen tar inte slut vid gränsen

Den globala uppvärmningen är vår tids stora ödesfråga och ett existentiellt hot mot våra samhällen och mot mänskligheten som helhet. Förutom de direkta konsekvenserna av en varmare värld förvärrar den globala uppvärmningen även alla de problem som diskuterats ovan. Årligen tvingas över 21 miljoner människor fly sina hem till följd av extrema väderförhållanden och naturkatastrofer som torka, översvämningar och skogsbränder. Världsbanken uppskattar att denna siffra kan stiga till 216 miljoner år 2050 [20]. Här är det viktigt att påminna att Europa inte är immun, tiotusentals européer tvingas redan lämna sina hem årligen till följd av extremt väder och naturkatastrofer [21], och en stor del av vår kontinents befolkning bor i områden som är sårbara för höjda havsnivåer. Den globala uppvärmningen förvärrar tillgången på resurser som vatten och mat vilket öppnar upp nya konfliktlinjer mellan stater. FN uppskattar att 40 % av alla mellanstatliga konflikter de senaste 60 åren kan länkas till naturresurser, och att klimatförändringar förväntas förvärra dessa konflikter [22]. Väpnade konflikter över resurser skapar dessutom ännu fler flyktingar. Förutom den ekonomiska kostnaden att hantera klimatförändringar och extremväder så påverkar den globala uppvärmningen även den globala marknaden och dess logistikkedjor. Den globala mikrochipbrist som rått sedan 2020 förvärras exempelvis av återkommande torka på Taiwan, vilket tvingar dess mikrochipindustri att skala ner sin produktion [23].

Den globala uppvärmningen är ett problem som är för stort för individuella nationer att lösa själva, och det har världen redan insett. Men trots internationella avtal och fördrag rör världen sig allt snabbare mot en skenande global uppvärmning. Efter årtionden av misslyckande börjar

tiden rinna ut, och världen måste nu rikta sin fulla uppmärksamhet på att begränsa uppvärmningen, och samtidigt förbereda sina samhällen på verkligheten i en varmare värld. Det krävs vision och ledarskap för att samla den politiska viljan som behövs för att på riktigt bemöta den globala uppvärmningen. Vi anser att Europa måste visa sådant ledarskap och initiativ.

Resultatet av dagens mellanstatliga EU är att dess klimatarbete motverkas av nationella intressen som står i konflikt med de reformer som krävs för att bemöta den globala uppvärmningen. Ambitiösa klimatpaket urvattnas till den minsta gemensamma nämnaren som passar de nationella intressena. Ett exempel är beslutet att inkludera naturgas inom EU:s gröna taxonomi efter påtryckningar från länder beroende av naturgas. Detta öppnar upp för EU-finansiering för fler gaskraftverk i medlemsstater, vilket går emot den gröna omställningen till fossilfria energikällor. Ett annat exempel är Tysklands hot om att blockera EU:s planer att förbjuda förbränningsmotorer från 2035.

Genom att inte lyfta blicken från nationsgränserna och se till EU som helhet, saknar den nationella debatten ofta viktiga europeiska perspektiv som krävs för att hitta hållbara och effektiva klimatinsatser. Detta illustreras väl av energidebatten i Europas länder. I Sverige var energipolitik en viktig valfråga under valet 2022, till stor del tack vare de höga energipriserna under hösten och vintern. Där debatten fokuserade på hur svensk energiproduktion skulle utökas saknades perspektivet att Sverige nettoexporterade el nästan varje dag under 2022, med en total export på 33 TWh [24]. Eftersom Sverige redan är Europas största elexportör kan energikrisen omöjligt lösas genom nationella investeringar i ökad elproduktion. Eftersom Sverige vissa dagar ändå behöver importera el kan svaret inte heller vara att koppla bort det svenska elnätet från Europa. Energikrisen är alltså inte ett nationellt problem, det är ett europeiskt problem, och politiskt beslutsfattande måste anpassa sig därefter. Här kan nationella investeringar i svensk elförsörjning definitivt bidra till lösningen - Sveriges export uppskattas ha konkurrerat ut minst 8 miljoner ton koldioxidutsläpp från fossila energikällor under 2022 [25] och det bör fortsätta. Men energikrisen kan endast långsiktigt lösas genom investeringar i en utbyggnad och fossilfri omställning av hela den europeiska energiförsörjningen, samt genom att skapa ett integrerat europeiskt elnät. Det krävs insatser utanför Sveriges gränser, vilket är omöjligt för svenska politiker att åstadkomma själva.

Avsaknaden av ett europeiskt perspektiv i beslutsfattandet leder även till att Europas gemensamma klimatarbete motverkas genom nationellt agerande som inte betänker hur beslut påverkar resten av Europa. Ett aktuellt exempel i anknytning till energidebatten är Tysklands beslut att stänga sina kärnkraftverk, trots den europeiska energikrisen, och trots att inga fossilfria alternativ finns tillgängliga att ersätta kapaciteten som går förlorad. För att täcka upp energibehovet aktiveras därför kolkraftverk vilket genererar onödiga koldioxidutsläpp. När Europa står inför en återkommande energikris de närmsta vintrarna måste vi nu möta den utan tysk kärnkraft. Alla EU-länder och EU-medborgare kommer därmed i varierande grad påverkas av detta nationella beslut i vilket deras intressen inte har varit representerade.

Europas länder kan inte på egen hand bemöta den globala uppvärmningen, men kraftfulla lösningar finns att hitta inom EU. EU besitter en robust mjuk makt och leder ofta vägen i att etablera internationella standarder och reglera industri och handel. EU:s interna ekonomiska

samarbete utgör även en naturlig grund för att facilitera den gröna omställningen av våra samhällen. Det är dock viktigt att påminna att inga EU-länder är på rätt väg att uppfylla Parisavtalet [26] och att en stor del av klimatarbetet i slutändan måste genomföras på nationell nivå. Det finns stor variation mellan EU-länderna vad gäller politisk vilja att bemöta den globala uppvärmningen, och även en tendens bland många politiker att vilja flytta klimatarbetet till EU som ett sätt att undkomma det egna ansvaret. Ofta rättfärdigas detta genom att peka på medlemsstater som gör sämre ifrån sig än sitt eget land, och argumentera att egna insatser inte spelar någon roll så länge dessa länder inte blir bättre. Detta är dock inte detsamma som att se kampen mot klimatförändringarna från ett europeiskt perspektiv, där målet är ett klimatneutralt EU genom en grön omställning i alla medlemsstater. Genom att se EU främst som ett mellanstatligt samarbete, och inte som en egen spelare, drar man inte nytta av den potential som finns inom EU.

Bortom enhällighet

Institutionella reformer krävs för att sätta medborgaren i centrum av EU

Vi konstaterar därmed att vi som européer står inför flera gemensamma problem och utmaningar som är för stora för våra nationer och nationella politiker att lösa själva. Vi anser däremot att ett enat EU hade haft kapaciteten att tillfredsställande bemöta alla dessa utmaningar. Världens nuvarande tillstånd och de interna och externa utmaningar vi står inför kräver därmed en grundläggande reform av hur vi européer styr oss själva. Vi måste fråga oss vilka åtgärder vi kan genomföra som gemenskap för att stärka vårt agerande och främja våra geopolitiska intressen. Vi vill presentera våra reflektioner vilka grundar sig i vår paneuropeiska rörelse. Vårt fokus ligger på hur vi kan anpassa våra beslutsprocesser för att möjliggöra en snabbare, rättvisare och mer demokratisk väg framåt. Våra reflektioner leder till en diskussion om subsidiaritetsprincipen, gemensamma institutioner och demokratisk representation, och vad dessa egentligen betyder i en multipolär värld.

Subsidiaritet i ett mellanstatligt EU

Ett vantolkat koncept

Subsidiaritetsprincipen är central inom den Europeiska Unionen och förklaras vanligtvis som att det politiska beslutsfattandet ska ligga så nära medborgarna som möjligt. Detta är dock inte hela sanningen. Subsidiaritetsprincipen är i huvudsak tänkt att garantera att ett politiskt beslut fattas på den nivå där det ligger närmast de människor som berörs av beslutet, *samt* på den nivå där det aktuella problemet bäst kan hanteras. I dagens mellanstatliga EU åberopas subsidiaritetsprincipen oftast för att förhindra en för nationalstaterna obekvämlig överföring av politiska befogenheter till en högre men lämpligare nivå. Detta leder vanligtvis till att mycket politisk potential och många möjligheter slösas bort till förmån för nationella särintressen. EU:s nuvarande politiska struktur, där medlemsstaterna - och inte EU-medborgare - är den främsta aktören i beslutsfattandet, leder därför ofta till att medlemsstaterna blockerar EU:s institutionella, administrativa och demokratiska utveckling. I en värld som bombarderar oss med allt fler globala utmaningar är våra nationalstater oförmögna att på egen hand hitta hållbara lösningar. Samtidigt förhindrar EU:s mellanstatliga struktur oss från att hantera dessa utmaningar tillsammans på ett effektivt sätt.

Därför drar vi slutsatsen att många aktörer inom europapolitiken egentligen bryter mot subsidiaritetsprincipen på många politiska områden, eftersom EU-medborgarna i sin helhet bara har begränsade möjligheter att påverka beslut via Europaparlamentet. Allt för ofta hävdas det att en högre europeisk nivå är för långt bort från medborgarna. Detta är en strategi för att hålla beslutsfattandet närmare de egna intressena. Vi anser därför att de aktörer som avsiktligt misstolkar eller använder ofullständiga definitioner av subsidiaritetsprincipen är den största interna utmaningen som EU står inför i dag. Vi vill utmana detta skadliga beteende och använda subsidiaritet enligt dess sanna betydelse. Därför måste vi göra två allvarliga överväganden: *Vilken nivå är den rätta när vi tar itu med ett visst problem? Och vem är det egentligen som räknas som medborgare när nationella beslut även påverkar medborgare i andra EU-länder?*

Att bygga en europeisk stat

För statssuveränitet krävs även demokratiskt ansvarsutkrävande

Låt oss börja med en diskussion om vilka politiska befogenheter som i dag vanligtvis ligger hos medlemsstaterna, men som enligt subsidiaritetsprincipen skulle vara bättre lämpade för den europeiska nivån. Vi har redan beskrivit några av de utmaningar vi anser att alla Europas länder står inför, dessa faller främst under tre politiska befogenheter: Utrikespolitik, försvar, och handel.

Det är nu viktigt att förstå att vi här inte talar om olika former av samarbeten och projekt inom de ovan nämnda politiska områdena. Vi talar om den formella, vertikala fördelningen av politiska befogenheter mellan medlemsstater och EU. Det är intressant att en av dessa befogenheter - handel - i dag är en exklusiv EU-behörighet. Men varför är det egentligen så? Sedan flera årtionden tillbaka har EU:s syfte främst varit inriktat på ekonomi och handel. Uppkomsten av den inre europeiska marknaden gjorde det nödvändigt att skapa en institutionell struktur som kan tillgodose de villkor som krävs för att fungera som ett block i förhållande till omvärlden. Utan dessa strukturer skulle den europeiska inre marknaden inte vara möjlig.

På samma sätt som vi accepterade nödvändigheten att handel är en kompetens som bäst hanteras på EU-nivå måste vi nå insikten att detta även gäller för andra områden, inklusive utrikes- och försvarspolitik. Här finns välgrundad kritik mot att överföra dessa befogenheter till en överstatlig konstruktion, vilket EU kan anses vara i dag. Eftersom försvars- och utrikespolitik är starkt associerade med en stats maktutövande och suveränitet måste det därför finnas ett demokratiskt ramverk som hade sammankopplat denna nya statssuveränitet med den europeiska folksuveräniteten. I dess nuvarande form saknar EU ett sådant demokratiskt ramverk, vilket gör det omöjligt att i nuläget föra dessa befogenheter till den europeiska nivån på ett demokratiskt sätt. Därför vill vi först reformera EU:s interna politiska struktur. Vi anser att tre huvudsakliga reformer måste genomföras innan EU kan anses vara redo att bära de kompetenser som är associerade med statssuveränitet. Först måste Europaparlamentet reformeras så att parlamentarikerna på riktigt representerar de europeiska medborgarna, och inte enbart sina nationella valkretsar. Sedan måste parlamentet få rätten att välja en europeisk regering. Sist måste EU:s interna maktfördelning definieras genom en europeisk konstitution.

Mot en europeisk parlamentarisk demokrati

Flytta EU:s beslutsfattande från medlemsstaterna till medborgarna

För oss som vill ställa EU-medborgarna i centrum börjar arbetet med att stärka Europaparlamentet. Parlamentet bör bestå av äkta europeiska partier vilka har kampanjat som sådana i alla medlemsländer. Ett sådant partilandskap krävs för att låta europeiska medborgare orientera sig i en politisk kontext som är större än den nationella. En ytterligare konsekvens av ett sådant partilandskap är att nationella partigrenar behöver kampanja på samma program i alla medlemsländer. Detta betyder i synnerhet att partier - till skillnad från idag - inte kan kringgå medborgare utanför sitt eget land under europeiska valkampanjer.

Detta tvingar kandidater och politiska ledare att föra en verklig europeisk debatt istället för att samla politiska poäng på hemmaplan på bekostnad av europeiskt intresse. Att partierna bedriver kampanjer på samma program i alla medlemsstater skulle också leda till att de invalda kandidaterna i första hand företräder alla EU-medborgares intressen då partiprogrammen nödvändigtvis tagits fram av gränsöverskridande grupperingar. På så sätt kan vi lösa upp de nationella gränserna inom Europaparlamentet. Transnationella kampanjer skulle också naturligt leda till att upprätta transnationella listor. För att europeiska partier ska fungera och representera alla Europas medborgare måste de kunna ställa upp med kandidater från alla länder och inte vara bundna av nationella kvoter. Sammantaget innebär detta att parlamentsledamöterna kommer representera ett äkta europeiskt mandat i stället för att definiera sig själva som en förlängd arm av sitt lands egenintressen. EU-parlamentet måste även få initiativrätten att skriva lagar, vilket det saknar idag.

Ett parlament som är utformat på ett sådant sätt är grundstenen för en europeisk regering, vald av en majoritet i parlamentet. Det eliminerar det demokratiska underskottet vi har i dagens EU och gör det möjligt att ställa regeringen till svars, till skillnad mot dagens kommission. Att bygga upp ett starkt parlament och att skapa en riktig europeisk regering minskar också drastiskt behovet av det Europeiska rådet och ministerrådet, eftersom befogenheterna i den dagliga europeiska lagstiftningen helt flyttas från medlemsstaterna till folkvalda parlamentariker. Därför behöver medlemsstaterna bara åberopas i den europeiska politiken om nationella befogenheter, rättigheter eller integritet påverkas eller ska ändras. På så sätt befriar sig det politiska system som vi vill se i EU från skadliga och själviska veton och garanterar samtidigt medlemsländernas integritet.

Till sist måste vi bygga upp ett helt nytt politiskt ramverk som på medellång sikt ersätter de nuvarande mellanstatliga fördragen med en riktig europeisk konstitution. I en sådan konstitution kan den vertikala befogenhetsfördelningen mellan medlemsstaterna och den europeiska regeringen regleras och institutionaliseras i enlighet med subsidiaritetsprincipen. Regeringen och dess ministrar kan i samspel med parlamentet hantera de befogenheter som bestäms i konstitutionen betydligt bättre och mer demokratiskt än dagens parlament och kommission. Det hade samtidigt skapat förutsättningarna för demokratiskt ansvarsutkrävande av Europas ledarskap, vilket i praktiken saknas idag.

En europeisk federation

En federal stat utsedd av EU-parlamentet

Sammantaget innebär våra förslag en reform av dagens EU till en europeisk federation. Vi vill införliva EU-parlamentet med de kompetenser och egenskaper som karaktäriserar alla nationella parlament, och därmed skapa de demokratiska förutsättningar som krävs för att bygga en federal stat. Genom denna demokratisering av Europas beslutsfattande löser vi det demokratiska underskott som idag hindrar EU från att bära funktioner associerade med statssuveränitet. Då den federala staten står under våra direktvalda europaparlamentarikers kontroll kan den ta över de kompetenser dagens medlemsstater besitter men som bäst eller enbart kan hanteras på den europeiska nivån. Denna federala stat har därmed den demokratiska legitimitet som krävs för att föra bland annat en europeisk försvars- och

utrikespolitik. Vi anser alltså att en federal stat är det enda sättet för Europa att demokratiskt bemöta de geopolitiska och globala utmaningar vi står inför, utan att låta nationella intressen lamslå vårt agerande.

Ett förbättrat mellanstatligt EU

Reformer för att akut förbättra dagens europeiska beslutsfattande

Att genomföra grundläggande reformer i EU:s nuvarande politiska system kräver unika konstellationer av politisk vilja som är så sällsynta att de vanligtvis bara uppstår som ett direkt resultat av kriser. Även då är tidsfönstret för verkliga reformer mycket snävt eftersom politiska förändringar i medlemsstaterna sker snabbt och i en asynkron cykel. Idag är därför en europeisk federation långt borta. Under tiden vill vi föreslå några konkreta åtgärder som kan vidtas som förberedande steg innan vi inleder djupare reformer.

För det första rekommenderar vi att Europeiska rådet och ministerrådet ändrar sitt beslutsfattande till kvalificerad majoritet på alla politiska områden, utan undantag, samt avskaffar nationella veton i alla frågor. Som en konsekvens kommer medlemslänternas representanter att befrias från att söka den minsta gemensamma nämnaren. Denna nuvarande praxis har visat sig vara otillräcklig i en värld som kräver snabb anpassning. Det uppmuntrar också politiska beslut baserade på en gemensam framtid snarare än på nationellt intresse. Inget enskilt lands intressen kan samla majoritet på egen hand om de inte dessutom representerar majoriteten av Europa, och även de största medlemsstaterna kan röstas ner. Vi ser denna ömsesidiga sårbarhet som en viktig mekanism för att upprätthålla solidaritet och för att säkerställa det gemensamma intresset i politiska beslut och målsättningar.

För det andra vill vi att Europaparlamentet ställer kommissionen till svars om den inte uppfyller sina skyldigheter att kontrollera att medlemsländerna följer lagar och direktiv. Vi har sett, och ser fortfarande, alltför många tillfällen där medlemsländer direkt ignorerar eller öppet kringgår gemensamma regler, inte minst om Schengenområdet och inre gränskontroller. Om dessa fördragsbrott inte följs upp av kommissionen bör parlamentet utöva sin rätt att avsätta respektive kommissionsledamöter utan att tveka. Vidare vill vi implementera Spitzenkandidat-systemet för att utse kommissionen. Detta system liknar processen att välja en riktig regering med parlamentsmajoritet, istället för dagens system som ger denna uppgift till medlemsländerna och utsätter den för deras interna och mellanstatliga maktspel.

Ett federalt Europa på den globala scenen

Europa måste ta initiativ för att bemöta dagens globala utmaningar

Vår syn på EU:s framtid, dess nya demokratiska styrelseskick och dess anförtrödda befogenheter föreslås inte för sin egen skull utan är noggrant utvalda. Vi anser att den federala stat vi beskrivit ovan har möjligheterna att bemöta de utmaningar vår kontinent står inför, med vilka vi inledde. Här utvärderar vi dessa möjligheter, särskilt hur våra föreslagna förändringar kan öka EU:s kapacitet på områdena försvar, migrationspolitik, global maktdynamik och klimatförändringar.

En europeisk armé

Europa behöver hård makt för att hävda sig bland stormakterna

Europas stater har en skyldighet att säkerställa sina medborgares säkerhet och skydda sin egen integritet från utomstående makter. Då det är omöjligt eller opraktiskt för individuella europeiska länder att göra detta själv finns det bara ett alternativ: en europeisk armé.

Idag är EU:s militära resurser fördelade över 27 olika försvarsmakter, med olika utrustning, standarder och organisationer. De är finansierade via fragmenterade och okoordinerade nationella investeringar vilket leder till utbredd duplikation och ineffektivitet. Detta innebär att EU:s militära kapacitet i nuläget inte kan koordineras som en enad försvarsmakt. Dessa problem kan inte överkommas genom enbart mellanstatligt samarbete, det krävs en formell struktur för gemensamt beslutsfattande. I praktiken är det därför inte möjligt eller ens önskvärt att skapa en gemensam försvarsmakt utan att först bygga en djupare politisk integration som kan kontrollera den. Med en federal europeisk stat finns däremot de politiska förutsättningarna att skapa en europeisk militärmakt som står under demokratisk styrning.

Sammanlagt spenderar EU-länderna fyra gånger mer på försvarsutgifter än Ryssland. EU-ländernas sammanlagda beväpnade styrkor uppgick år 2019 till 1.9 miljoner personer, jämfört med Rysslands 1.4 miljoner [27]. Inom EU finns en välutvecklad och högteknologisk militärindustri vilket gör EU självförsörjande för krigsmateriel. EU har även möjligheten att upprätta ett eget kärnvapenparaply med den franska arsenalen, för att avskräcka kärnvapenländer och minska beroendet av Natos kärnvapenstater. Där individuella medlemsländer saknar makten att försvara sig har alltså EU sammantaget kapaciteten att garantera sin och all dess medborgares säkerhet.

Dagens EU besitter mjuk makt genom sin interna marknad och sitt diplomatiska rykte. Men för att försvara sig själv och sina intressen, och samtidigt göra goda insatser i omvärlden, krävs även hård makt, vilket saknas idag. En europeisk armé hade gett Europa en sådan hård makt för att stå emot aggression och hot från länder som Ryssland och för att försvara sina demokratiska vänner och allierade runt världen, såsom Ukraina, Georgien, Armenien, Moldavien och Taiwan. Genom att stå på egna ben hade Europas beroende av de utomeuropeiska medlemmarna i Nato minskat. Det hade också lett till att FNs militära insatser kan bli mindre beroende av USA:s militär och att EU kan inrätta egna insatser för att upprätthålla fred och motverka terrorism i omvärlden. Den hade även haft mer resurser att

bemöta cyberattacker och påverkansoperationer som inte innebär direkta militära konfrontationer, något individuella EU-länder ofta inte klarar av själva idag.

En gemensam militärmakt hade även varit mer ekonomiskt effektiv än de 27 nationella militärer vi har idag. En stor del av investeringar och utgifter mellan dessa 27 militärer är duplicerade och slösade, och de nationella militärerna konkurrerar med varandra på marknaden för krigsmateriel. Bara en enkel sak som att inrätta ett gemensamt system för att certifiera ammunition hade uppskattats bespara EU-länderna €500 miljoner per år. En helt integrerad militärmakt uppskattas spara över €26300 miljoner per år [28], över tre gånger Sveriges årliga försvarsbudget.

En gemensam asyl- och migrationspolitik

En human och rättssäker migrationspolitik är möjlig

Enligt UNHCR finns det 2022 ungefär 26 miljoner flyktingar som har lämnat sitt hemland för att söka asyl. Sedan krisen 2015 och innan kriget i Ukraina 2022 har det årliga asylmottagandet i hela EU legat på ungefär 600.000 människor [29]. 600.000 asylsökande representerar cirka 6 % av Sveriges befolkning, och ett sådant mottagande är förstås inte hållbart i längden - för Sverige eller något annat enskilt europeiskt land. Men 600.000 asylsökande representerar endast 0,13 % av EU:s befolkning, och de fyra miljoner ukrainska flyktingar som fått skydd inom EU utgör endast 0,9 % av EU:s befolkning. Sett på den europeiska nivån är asylmottagandet alltså inte ett särskilt stort problem.

Efter ett årtionde av konstanta men fruktlösa debatter bör det vara tydligt att det inte finns tillfredsställande lösningar på asylmottagande som ryms inom EU-ländernas nationella beslutsfattande. Det enda verktyget nationella politiker har haft tillgängligt är att försöka minska sitt lands mottagande, vilket har resulterat i asylsystem som inte klarar av de plötsliga påfrestningar som flyktingkriser innebär. De nationella asylsystemen räckte inte till för att hantera flyktingkrisen från kriget i Ukraina och det tog bara åtta dagar för EU-länderna att överge dessa system till förmån för en gemensam europeisk lösning genom massflyktsdirektivet. Det är dags att lyfta blicken från de nationella arenorna och se de möjligheter som finns genom en djupare politisk integration av EU, och ett permanent europeiskt asylsystem.

EU har kapaciteten att organisera ett humant, effektivt och långsiktigt hållbart asylmottagande, i linje med sina internationella åtaganden och moraliska skyldigheter. Volt vill skapa ett asylsystem med säkra vägar till Europa, en snabb handläggning vid de yttre gränserna, och ett fördelningssystem som ser till att mottagandet fördelas proportionerligt över alla medlemsstater samtidigt som familjers integritet prioriteras. Flyktingar måste skyddas under hela tiden en risk kvarstår i hemlandet, vilket kan dröja årtionden, och behöver därför integreras i samhället och få tillgång till hela den europeiska arbetsmarknaden så fort som möjligt. Ett gemensamt asylsystem hade haft kapaciteten att skala upp sin verksamhet vid nya flyktingkriser, något nationella system inte klarar. Genom att solidariskt och proportionerligt fördela asylsökande över hela EU minskar pressen på varje individuellt medlemsland.

Genom att inte föra en gemensam asylpolitik gör EU och alla medlemsstater sig även sårbara för yttre aktörer att använda migranter som ett vapen. Västerländska analyser föreslår att Ryssland medvetet attackerar civila mål och infrastruktur i Syrien tillsammans med Al-Assad-regimen för att driva fler flyktingar mot EU [30]. Sedan 2021 har Ryssland och Belarus även aktivt fört migranter från mellanöstern till EU-gränsen i Polen, Lettland och Litauen. Turkiet har i sin tur upprepade gånger försökt utpressa EU-länder genom att hota med att dra sig ur sina avtal med EU och sluta hindra flyktingar och migranter att ta sig till Europa [31]. I alla dessa fall utnyttjas avsaknaden av en gemensam asylpolitik för att påverka, utpressa eller destabilisera våra länder och EU som helhet. Dessa aktörer kan endast avväpnas genom att bygga ett hållbart och gemensamt europeiskt asylsystem.

Sanningen är att Europa kan hjälpa alla som söker sig hit. Det enda som saknas för att bygga ett permanent asylsystem är politisk vilja. Förslag på gemensamma asylsystem inom EU urvattnas och motverkas av nationella regeringar som sätter sina intressen före de gemensamma, och som försöker locka väljare inom sina inhemska väljarkårer. Denna bristande solidaritet kan endast överkommas genom att ändra på den europeiska politikens spelregler. Mellanstatligt samarbete räcker helt enkelt inte till, det krävs en djupare politisk integration.

Samma politiska integration krävs för att skapa en gemensam migrationspolitik för arbetskraftsinvandring. I nuläget utnyttjas inte EU:s interna marknad fullt ut för att attrahera och sysselsätta invandrare eller flyktingar, detta måste ändras för att bemöta Europas kommande arbetskraftsbrist. Genom att skapa en europeisk federation löses många av dessa problem automatiskt. I en federation hade det inte varit relevant i vilken delstat en migrant bor och jobbar i, de hade endast behövt ansöka om visum en gång för att ta sig in i EU. Ifall de vill söka europeiskt medborgarskap är de inte heller begränsade till en viss delstat utan hade endast behövt stanna inom Europas gränser.

Värdebaserad diplomati och handel

EU:s mjuka makt måste användas för att främja demokrati och mänskliga rättigheter

EU:s svårigheter att koordinera ett svar på de komplicerade utmaningar den globala marknaden står inför är en direkt konsekvens av att handel är en exklusiv EU-befogenhet och utrikespolitik är en nationell kompetens. EU måste agera proaktivt för att navigera handelskriget mellan USA och Kina, försvara de internationella systemen och den fria handeln, och samtidigt undvika de säkerhetspolitiska risker som uppstår vid beroende av auktoritära stater. För att kunna göra detta måste EU integrera både handelspolitik och utrikespolitik, något som endast blir möjligt genom en djupare politisk integration.

För att kunna hävda sig mot stormakterna måste EU alltså agera som en självständig spelare på den internationella arenan. Detta kräver en enad utrikespolitik vilket aldrig kan genomföras så länge medlemsstater besitter nationella veton, och så länge politisk beslutsfattande är begränsade av nationella särintressen. Vi måste röra oss bortom kravet på enhällighet och istället se till Europas gemensamma intressen. Vi anser att endast en federal europeisk stat med en demokratiskt vald regering kan göra detta.

Med en europeisk federation och en äkta europeisk regering öppnas möjligheten för EU att självständigt navigera i den multipolära arenan. Volt vill se ett EU som kombinerar sin mjuka makt och ställning som handelsjätte med utrikespolitik för att föra en värdebaserad diplomati som skyddar internationella system och samarbete, främjar fred och kämpar för mänskliga rättigheter i omvärlden. Vi vill se ett EU som konsekvent tar ställning mot folkrättsbrott och auktoritära stater, och som inte är rädd att utnyttja sin marknad och mjuka makt för att driva dessa frågor. Handelsavtal bör göras konditionella på respekt för mänskliga rättigheter, och tillgång till den europeiska marknaden bör utnyttjas som ett incitament för att driva en demokratisk utveckling i omvärlden. Europa bör inte vara rädd att använda sanktioner för att straffa brott mot internationella åtaganden, och sätta press på auktoritära regimer. Vi anser att Europa behöver bli en humanitär stormakt.

Ledarskap för global klimatneutralitet

En europeisk grön omställning visar vägen för omvärlden

Idag begränsas kraftfulla och nödvändiga klimatreformer inom EU av nationellt tänkande, nationella intressen och bristande solidaritet i nationellt beslutsfattande. Vi vet vad som måste göras, men den politiska viljan saknas. Magnituden av problemet kräver dock att vi överkommer dessa interna splittringar. Med ett europeiskt beslutsfattande oberoende av nationella intressen hade ett federalt Europa kunnat leda vägen i kampen mot den globala uppvärmningen.

Europas elförsörjning måste bli fossilfri för att vi ska nå de nödvändiga klimatmålen. Behovet av elektricitet kommer öka i takt med våra samhällens elektrifiering och Europa förväntas behöva ytterligare 800 TWh redan år 2030 jämfört med dagens produktion [32]. I en europeisk federation öppnas möjligheten för investeringar och projekt på den europeiska skalan. För att täcka det framtida behovet och fasa ut fossila energikällor krävs ett integrerat elnät, vilket i sin tur kräver investeringar i fysisk infrastruktur. Den europeiska elproduktionen måste också utökas. Här krävs en gemensam satsning på fossilfri elproduktion, med en mix av förnybara energikällor och kärnkraft. En sådan satsning krävs även för att bryta Europas energiberoende av auktoritära stater. Vikten av detta har tydliggjorts efter Rysslands invasion av Ukraina.

Energipolitik har fått den huvudsakliga uppmärksamheten i klimatdebatten under de senaste åren, men det är viktigt att påminna att det krävs mer än en fossilfri energiförsörjning för att överkomma den globala uppvärmningen. Vi måste minska utsläpp från transporter, vilket kräver investeringar i hållbar infrastruktur. För att stötta elektrifieringen av personbilar krävs satsningar som bygger ut laddningsnätverket över hela europa. Flyg inom EU måste ersättas med ett nätverk av höghastighetståg. Byggnadssektorn står för ungefär 35 % av EU:s växthusgasutsläpp, främst genom användningen av fossila bränslen för värme [33] och ungefär 75 % av EU:s byggnader är inte energieffektiva [34]. Därmed finns det stor potential för ett europeiskt initiativ för energieffektivisering av existerande byggnader, och sätta striktare standarder för framtida konstruktion. Jordbruk står för 11 % av EU:s växthusutsläpp [35], men detta innefattar inte utsläpp från import. Den globala efterfrågan på mat ökar i takt med den globala befolkningsökningen, och tillgången påverkas av extrema väderförhållanden och

geopolitiska händelser. Därför måste EU bli mer självförsörjande och minska sitt importberoende av matvaror, samtidigt som utsläppen inom jordbruket måste minska. Det krävs därför investeringar för att effektivisera europeiskt jordbruk och främja hållbar och modern agrikultur. Alla dessa exempel kräver satsningar som endast en europeisk federation hade haft det politiska och ekonomiska kapitalet att koordinera, finansiera och möjliggöra.

Den största möjligheten för klimatinsatser som möjliggörs med en europeisk federation är dock kopplad till en gemensam utrikespolitik. 90 % av världens utsläpp sker utanför EU:s gränser, därför räcker det inte att endast minska utsläppen inom EU. Med en enad utrikespolitik öppnas möjligheter att kombinera diplomati och EU:s enorma mjuka makt som handelsjätte för att främja global klimatneutralitet. Handelsavtal kan göras villkorade på att efterhålla åtagandena från Parisavtalet eller andra utsläppsstandarder. De kan också göras villkorade på andra former av naturskydd, exempelvis åtgärder mot skogsskövling. Genom att göra klimatskydd ett utrikespolitiskt mål kan EU alltså främja en global grön omställning, något individuella medlemsländer inte klarar av.

Avslutande tankar

Det saknas ett europeiskt perspektiv i den nationella debatten

I denna vitbok har vi gett exempel på problem och utmaningar som är för stora för europeiska länder att lösa på egen hand, men som skulle kunna lösas av ett enat Europa. Vi anser att denna insikt saknas bland nationella politiker i Sverige och i resten av EU, vilket resulterar i nationella beslut som går emot de gemensamma europeiska intressena. För att på riktigt bemöta dagens problem måste vi därför beslutsfatta på den europeiska nivån, men dagens EU har ett demokratiskt underskott som förhindrar sådant beslutsfattande. EU-skeptiska politiker i Europa har identifierat detta demokratiska underskott när de argumenterar om EU:s överstatlighet. Men där EU-skeptiska politiker vill bemöta detta problem genom avveckling, vill Volt istället genomföra en djupgående demokratisering, och ställa EU-medborgarna i centrum för europeiskt beslutsfattande. För att säkerställa ett demokratiskt beslutsfattande som är kapabelt att bemöta de utmaningar vår kontinent står inför argumenterar vi för att skapa en europeisk federation.

Vi ser äkta europeiska partier som en grundläggande förutsättning för ett demokratiskt beslutsfattande i ett reformerat EU. Volt Europa är ett exempel på ett sådant paneuropeiskt parti. Volt grundades med insikten att nationell politik har begränsade möjligheter att bemöta de utmaningar våra samhällen står inför, därför organiserar vi istället vår politik på den europeiska nivån. Under parlamentsvalet 2024 går vi till val på ett gemensamt politiskt program i alla länder vi är aktiva, med avsikten att bilda en egen partigrupp i EU-parlamentet. Vår nuvarande parlamentsledamot *Damian Boeselager*, som visserligen blev invald i Tyskland, representerar alla våra medlemmar i alla europeiska länder. Vårt mandat är således ett europeiskt, inte ett tyskt, då Volts medlemsbas i sin helhet kan påverka vår parlamentarikers agerande oavsett nationella tillhörigheter.

Våra reflektioner om EU:s framtid grundar sig på demokrati och behovet av att reformera våra institutioner för att anpassa dem till de interna och externa utmaningar som vi står inför. De grundar sig även i den enorma potential vi ser inom EU att göra goda gärningar i omvärlden. I nuläget kan Europa inte säkerställa sin strategiska autonomi, eftersom våra institutioner och regelverk inte räcker till för ett effektivt genomförande. Tvärtom har dagens mellanstatliga EU en inbyggd strategisk svaghet på grund av att medlemsstaterna är de huvudsakliga politiska aktörerna och har vetorätt på viktiga politiska områden. Så länge vi fortsätter bedriva europeisk politik på vårt nuvarande sätt kommer vi därför aldrig att kunna uppnå strategisk autonomi eller ens föra en proaktiv politik. Vi kommer alltid att begränsa oss till att reagera på saker och ting och aldrig i förväg kunna utöva inflytande över händelser som kommer påverka oss. Vi har sett att våra gemensamma utmaningar - säkerhet, människor på flykt, klimatförändringar, naturresurser, forskning och teknik - är många och verkar ibland oöverstigliga. Vi anser därför att det är hög tid att bli proaktiva. Låt oss börja forma vår framtid. Tillsammans.

In varietate concordia

Referenser

1. Tcherneva, T: Easy prey? Russia's influence in Bulgaria, *European Council on Foreign Relations*, 08-02-2023, <https://ecfr.eu/article/easy-prey-russias-influence-in-bulgaria/>, Hämtad 25-06-2023
2. Safeguard defenders, Patrol and Persuade - A follow up on 110 Overseas, 2022 <https://safeguarddefenders.com/en/blog/patrol-and-persuade-follow-110-overseas-investigation>, Hämtad 08-05-2023
3. Lemire, J & Ward, A: Biden's team fears the aftermath of a failed Ukrainian counteroffensive, *Politico*, 04-24-2023, <https://www.politico.com/news/2023/04/24/biden-ukraine-russia-counteroffensive-defense-00093384>, Hämtad 08-05-2023
4. Mitzer, S & Janovsky, J: Attack On Europe: Documenting Ukrainian Equipment Losses During The 2022 Russian Invasion Of Ukraine, *Oryx*, <https://www.oryxspioenkop.com/2022/02/attack-on-europe-documenting-ukrainian.html>, Hämtad 08-05-2023
5. De Freitas, C, Kulesa, A, Parusel, B, Thränhardt, D: Asylum Challenges, Debates and Reforms, How Germany, Poland, Portugal and Sweden have developed their asylum systems since 2015, *Delmi*, 2021, <https://www.delmi.se/en/publications/asylum-challenges-debates-and-reforms-how-germany-poland-portugal-and-sweden-have-developed-their-asylum-systems-since-2015/>
6. Amnesty international, Libya: New evidence shows refugees and migrants trapped in horrific cycle of abuses, 24-09-2020, <https://www.amnesty.org/en/latest/press-release/2020/09/libya-new-evidence-shows-refugees-and-migrants-trapped-in-horrific-cycle-of-abuses/>, Hämtad 08-05-2023
7. Displacement Tracking Matrix, Migration flow to Europe: Arrivals, IOM UN Migration, <https://dtm.iom.int/europe/arrivals>, Hämtad 08-05-2023
8. UNHCR, 1 million refugees have fled Ukraine in a week, 03-03-2022, <https://www.unhcr.org/news/news-releases/news-comment-1-million-refugees-have-fled-ukraine-week>, Hämtad 08-05-2023
9. UNHCR, Operational data portal: Ukraine refugee situation, <https://data.unhcr.org/en/situations/ukraine>, Hämtad 08-05-2023
10. Council of the European Union, Infographic - Refugees from Ukraine in the EU, <https://www.consilium.europa.eu/en/infographics/ukraine-refugees-eu/>, Hämtad 08-05-2023
11. European Commission, The impact of demographic change – in a changing environment, 17-01-2023, https://commission.europa.eu/system/files/2023-01/the_impact_of_demographic_change_in_a_changing_environment_2023.PDF Hämtad 08-05-2023
12. Eurostat, International trade in goods, https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=International_trade_in_goods, Hämtad 08-05-2023
13. European commission, EU position in world trade, <https://policy.trade.ec.europa.eu/eu-trade-relationships-country-and-region/eu-position-world-trade-en>, Hämtad 08-05-2023
14. Ciravegna, L & Michailova, S, Why the world economy needs, but will not get, more globalization in the post-COVID-19 decade, *J Int Bus Stud*, 2022, 53(1): 172–186, <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC8419373/>
15. European commission, Commission extends transparency and authorisation mechanism for exports of COVID-19 vaccines, 11-03-2021, https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_21_1121, Hämtad 08-05-2023
16. Bateman, J, Countering Unfair Chinese Economic Practices and Intellectual Property Theft, *Carnegie*, 2022, <https://carnegieendowment.org/2022/04/25/countering-unfair-chinese-economic-practices-and-intellectual-property-theft-pub-86925>
17. Anderlini, J & Calcutt, C: Europe must resist pressure to become 'America's followers,' says Macron, *Politico*, 09-04-2023,

- <https://www.politico.eu/article/emmanuel-macron-china-america-pressure-interview/>, Hämtad 08-05-2023
18. Moens, B & Overly, S: Trump's tariff time bomb threatens to blow up transatlantic trade, *Politico*, 05-04-2023, <https://www.politico.eu/article/donald-trump-steel-tariffs-europe-time-bomb-transatlantic-trade-unit-ed-states/>, Hämtad 08-05-2023
 19. Council of the European Union, Infographic - Impact of sanctions on the Russian economy, <https://www.consilium.europa.eu/en/infographics/impact-sanctions-russian-economy/>, Hämtad 08-05-2023
 20. Viviane, C et al. Groundswell Part 2: Acting on Internal Climate Migration, World Bank, 13-09-2021, <https://openknowledge.worldbank.org/handle/10986/36248>
 21. Internal displacement monitoring centre, Global Report on Internal Displacement 2021, 2021, <https://www.internal-displacement.org/global-report/grid2021/>
 22. United Nations peacekeeping, Conflict and natural resources, <https://peacekeeping.un.org/en/conflict-and-natural-resources>, Hämtad 08-05-2023
 23. Lee, M & Kao, J: Chipmakers in drought-hit Taiwan order water trucks to prepare for 'the worst', *Reuters*, 24-02-2021, <https://www.reuters.com/business/autos-transportation/chipmakers-drought-hit-taiwan-order-water-trucks-prepare-the-worst-2021-02-24/>, Hämtad 08-05-2023
 24. Energimyndigheten, Minskad elanvändning under 2022, <https://www.energimyndigheten.se/nyhetsarkiv/2023/minskad-elanvandning-under-2022-i-sverige/>, Hämtad 08-05-2023
 25. Winberg, J.Z: Chockräkningar och kris – men Sverige slog rekord i elexport 2022, *SVT*, 12-01-23, <https://www.svt.se/nyheter/inrikes/2022-rekordar-for-svensk-export-av-el-trots-energikrisen>, Hämtad 08-05-2023
 26. CAN Europe, Off target: Ranking of EU countries' ambition and progress in fighting climate change, 17-06-2018, <https://caneurope.org/off-target-ranking-of-eu-countries-ambition-and-progress-in-fighting-climate-change/>
 27. The World Bank, <https://data.worldbank.org/indicator/MS.MIL.XPND.CD?locations=EU-RU-CN-US>, Hämtad 08-05-2023
 28. Ballester, B: The Cost of Non-Europe in Common Security and Defence Policy, European Parliamentary Research Service, 2013, https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2013/494466/IPOL-JOIN_ET%282013%29494466_FN.pdf
 29. Eurostat, Annual asylum statistics, https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Asylum_statistics&oldid=558844#First-time_applicants_E2.80.93_881_220_in_2022,
 30. Synovitz, R: Is Russia 'Weaponizing Refugees' To Advance Its Geopolitical Goals?, Radio Free Europe, 19-02-2016, <https://www.rferl.org/a/russia-weaponizing-syrian-refugees-geopolitical-goals/27562604.html>, Hämtad 08-05-2023
 31. *The Economist*, Turkey threatens to let asylum-seekers flood into Europe, 05-03-2023, <https://www.economist.com/europe/2020/03/05/turkey-threatens-to-let-asylum-seekers-flood-into-europe>, Hämtad 08-05-2023
 32. Schülde, M, Veillard, X, Weiss, A: Four themes shaping the future of the stormy European power market, McKinsey & Company, 27-01-2023, <https://www.mckinsey.com/industries/electric-power-and-natural-gas/our-insights/four-themes-shaping-the-future-of-the-stormy-european-power-market#/>, Hämtad 08-05-2023
 33. European Environment Agency, Greenhouse gas emissions from energy use in buildings in Europe, 26-10-2022, <https://www.eea.europa.eu/jms/greenhouse-gas-emissions-from-energy>, Hämtad 08-05-2023
 34. European commission, Energy performance of buildings directive, https://energy.ec.europa.eu/topics/energy-efficiency/energy-efficient-buildings/energy-performance-buildings-directive_en, 08-05-2023

35. European Environment Agency, Agriculture and food system,
<https://www.eea.europa.eu/en/topics/in-depth/agriculture-and-food>, Hämtad 08-05-2023

Volit

FRAMTIDEN MADE IN EUROPE